

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **T. L.**
skazanego z art. 272 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 8 stycznia 2025 r.,
wniosku obrońcy skazanego
o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 23 lutego 2024 r., sygn. akt II AKa 77/23,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi,
z dnia 12 grudnia 2022 r., sygn. akt IV K 117/22,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W dniu 18 października 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanego T. L. , adw. P. K. , który wyrok sądu drugiej instancji zaskarżył w całości, podnosząc zarzuty bezzwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającej na nienależytej obsadzie sądu odwoławczego, a także rażącego naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457

§ 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. mających istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

Tego samego dnia do Sądu Najwyższego wpłynęła także kasacja drugiego z obrońców T. L. , adw. G. K. , który wyrok sądu odwoławczego zaskarżył „w części, co do winy w zakresie pkt 1a, 1b oraz pkt 2 w zakresie utrzymującym wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 22 grudnia 2022 r. z pkt 3b wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi” na korzyść skazanego T. L. . W sporządzonej kasacji podniósł zarzut rażącego naruszenia przepisów postępowania w postaci art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., mających istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

Jednocześnie w dniu 29 listopada 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy T. L. – adw. G. K. o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia w zakresie orzeczonej co do ww. skazanego kary łącznej 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, do czasu rozpoznania wniesionej kasacji. W treści wniosku obrońca uzasadnił zajęte przez siebie stanowisko stanem zdrowia skazanego, w szczególności nabytym przez skazanego schorzeniem powstałym po przebytych w dniu 7 maja 2014 r. zabiegu operacyjnym, które zaczęło mu doskwierać od lipca 2024 r., a które wymaga długotrwałej rehabilitacji oraz kontroli neurochirurgicznej co w ocenie obrońcy nie jest możliwe na terenie jednostki penitencjarnej, gdzie skazany aktualnie przebywa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. powinno mieć charakter wyjątkowy, gdyż stanowi ona odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności wyroków (*vide* art. 9 § 2 k.k.w.). Z tych też względów wstrzymanie wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją możliwe jest wówczas, gdy ranga zarzutów podniesionych w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia i wysoki stopień ich uprawdopodobnienia prowadzi do wniosku, że wykonywanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne

skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22; postanowienie SN z dnia 9 września 2024 r., II KK 275/24).

Wstępna analiza obydwu kasacji wniesionych na korzyść skazanego nie wskazuje na zaistnienie tego rodzaju okoliczności. Wprawdzie w jednej z nich podniesiono zarzut bezzwzględnej przyczyny odwoławczej związany z nienależytą obsadą sądu *ad quem*, niemniej w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego wskazywane uchybienie nie skutkuje automatycznie zaistnieniem przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Pozostałe zarzuty sformułowane w obu kasacjach obrońców skazanego dotyczą wadliwości związanych z kontrolą odwoławczą i również nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie przesądzać o ich zasadności czy niezasadności. Ocena ewentualnej skuteczności wszystkich zarzutów oraz tego czy w przedmiotowej sprawie doszło do uchybień wskazywanych przez obrońców wymaga przeprowadzenia szczegółowej i pogłębionej analizy akt sprawy, co nastąpi na rozprawie, na którą przedmiotowa sprawa zostanie skierowana. Powyższej oceny nie można bowiem dokonywać na etapie rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, tj. na przedpolu merytorycznego rozpoznania kasacji w sytuacji, gdy podniesione zarzuty nie wskazują „na pierwszy rzut oka”, a więc bez potrzeby głębszego wnikania w całokształt materiału dowodowego zawisłej sprawy, na ich niewątpliwą zasadność.

Co się zaś tyczy eksponowanej sytuacji zdrowotnej skazanego, to w orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie zwraca się uwagę, że tego rodzaju okoliczności nie uzasadniają zastosowania instytucji z art. 532 k.p.k. Mogą natomiast stanowić podstawę do skorzystania przez skazanego z instytucji prawa karnego wykonawczego jak odroczenie wykonania kary czy przerwa w jej wykonaniu (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 21 czerwca 2022 r., III KK 241/22; postanowienie SN z dnia 16 sierpnia 2023 r., IV KK 281/23; postanowienie z dnia 29 sierpnia 2024 r., IV KK 275/24).

Reasumując, w przedmiotowej sprawie nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania wyjątkowej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Podkreślić należy, iż niniejsza decyzja w żadnej mierze nie przesądza o treści

przyszłego rozstrzygnięcia co do wniesionych nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

Z tych też względów, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[J.J.]

[a.ł.]